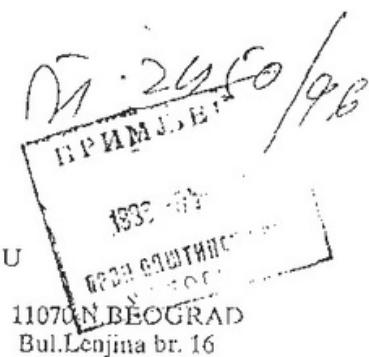

АДВОКАТ
ЗОРКА БОРОЗАН
БЕОГРАД
Г. Јованова 38/1
Тел: 635-2433

PRVI ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

Tužici: 1) [REDACTED] iz Beške, [REDACTED]
✓ 2) [REDACTED] iz Baća, [REDACTED]
✓ 3) [REDACTED] iz Plavne-Baća, [REDACTED]
✓ 4) [REDACTED] iz Slobodana, [REDACTED]
✓ 5) [REDACTED] iz Smedereve Mitrovice, [REDACTED]
✓ 6) [REDACTED] iz Beograda, [REDACTED]
✓ 7) [REDACTED] iz Novog Beograda, [REDACTED]
✓ 8) [REDACTED]
KOJE SVE zastupa Žorka Borozan, advokat iz Beograda, Gospodar Jovanova
br.38/1

Tuženi: РЕПУБЛИКА СРБИЈА, коју заступа законски заступник, Републичко јавно
правоотрошаваство Србије, Београд, Немањина бр.22-24

TUŽBA
RAD: NAKNADE ŠTETE

vrednost: 1.400.000,00 din.

Tužeci pre svega postavljaju zahtev za oslobođenje od plaćanja sudskih taksa u ovom
sporu, obzirom da su svi izbeglice i bez stalnih sredstava za izdržavanje sebe i svojih
porodica, pa bi plaćanje visokih sudskih taksa ugrozilo njihovu egzistenciju.

PРАВНИ ОСНОВ ОДГОВОРНОСТИ ТУЖЕЊЕ:

Konvencija o статусу избеглица закључена у Женеви 28.07.1951. članom 1 A dala je
definiciju pojma izbeglice tako što se izbeglicom smatra "ljudi koji se usled dogadaja
nastalih pre 01.01.1951. i bojeći se opravdano da će biti progonjeno zbog svoje
националности, svojih политичких мишљења, нађе izvan земље чије држављанство има".

СРЈ је ову Конвenciju ratificovala 01.07.1950. и time постала уговорница,
коју Конвencija обavezuje.

СРЈ је 30.12.1967. donela Уредбу о ратификацији Протокола о статусу избеглица који је
закључен 31.01.1967. у Нјујорку. Доношење Протокола изазвано је протеком времена
дајући усвајању наведене Конвencije и nastajања нових избеглица, са циљем да им се
имају обезбедиједнак статус. Чланом 1 овог Протокола, појам избегlice označава

svako lice definisano čl.1A Konvencije uz izostavljanje reči "usled dogadaja koji su se desili pre 01.01.1951. godine".

Aktom ratifikacije Konvencije i Protokola od strane SFRJ ,Konvencija i Protokol postaju deo nacionalnog zakonodavstva. SFRJ, Saveznim ustavom, a Republika Srbija svojim Ustavom , prava izbeglica podižu na nivo načela u celini saglasno Konvenciji i Protokolu.

Navedena pravna akta-Konvencija i Protokol, u celini obavezuju i SR Jugoslaviju, kao pravnog sledbenika SFRJ , koja se sa pravom zalaže za potpuni kontinuitet sa SFRJ, a time i tuženu Republiku Srbiju kao njenu članicu.

Iz svoga navedenog nesumnjivo proizilazi da su izbeglice po definiciji LICA KOJA SE NAĐU IZVAN ZEMLJE ĆIJE DRŽAVLJANSTVO IMAJU BOJEĆI SE OPRAVDANO DA ĆE BITI PROGONJENA ZBOG SVOJE NACIONALNOSTI I SVOJIH POLITIČKIH MIŠLJENJA,IMAJU SVA PRAVA PRZNATA MEĐUNARODNIM UGOVORIMA KOJE JE JUGOSLAVIJA RATIFIKACIJOM PRIZNALA, NEZAVISNO OD TOGA DA LI ZVANIČNO IMAJU PRZNAT STATUS IZBEGLICE.

U tom smislu, nacionalna zakonodavstav NE SMEJU da budu suprotna Konvenciji i Protokolu , niti da za sticanje statusa izbeglice postavljaju oštire zahteve, a ako to učine, kao što je to slučaj sa Zakonom o izbeglicama, te odredbe NE SMEJU DA SE PRIMENJUJU, pošto su Konvencija i Protokol ratifikacijom postali akti nacionalnog zakonodavstva sa najvišom pravnom snagom.

Konvencija članom 33 ,propisuje da država u kojoj se izbeglica nađe NE SME DA GA PROTERA ILI VRATI SILOM TAMO GDE BI NJEGOV ŽIVOT ILI SLOBODA BILI UGROŽENI zbog njegove rase,vere, državljanstva, pripadnosti nekoj socijalnoj grupi, ili političkog mišljenja.

Konvencija, dalje, članom 3 , IZRIČITO ZABRANUJE DISKRIMANCIJU IZBEGLICA PREMA TOME IZ KOJE ZEMLJE DOLAZE (dakle i selektivno vraćanje određenih izbeglica u zemlje iz koje su izbegli).

ČINJENIČNI OSNOV :

Svi tužioci su rođenjem stekli državljanstvo Hrvatske odnosno BiH.

Dokaz : kopije ličnih karata za sve tužioce

Bežeći od ratnih dejstava, a ugroženi zbog svoje nacionalne pripadnosti (svi tužioci su Srbi), svi tužioci su se, u statusu izbeglica, zatekli na teritoriji Republike Srbije sredinom juna 1995. kada su lišeni slobode od strane MUP-a Srbije i prinudno transportovani u sabirni centar u Sremskoj Mitrovici.Tamo su predati organima Republike Srpske Krajine koji su ih dalje prebacili u Hrvatsku.Odatle su upućeni na front gde su ,za vreme borbenih dejstava,dana 05.08.1995. zarobljeni od strane V Korpusa Vojske BiH i smešteni u logor-bivšu kasarnu JNA u Bihaću . U logoru su ostali do kraja oktobra1995. kada su razmenjeni i prešli na teritoriju SRJ.

/ Tako je tužilac ██████████ uhapšen od strane MUP-a Srbije 20.06.1995. u svojoj kući u Beškoj . Hapšenju su prisustvovali supruga ██████████ i kćer ██████████ kao i susedi ██████████ iz Beške.

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke, i svedjaka ██████████ iz Beške, ██████████ iz Beške, ██████████? *Radojka, deštači? uori bredoci - da li?*

/ Tužilac ██████████ uhapšen je od strane MUP-a Srbije u noći između 12. i 13.06.1995. u kući Baču, čemu su prisustvovali supruga Radojka i sin ██████████

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke i svedoka ██████████ iz Bača, ██████████

/ Tužilac ██████████ uhapšen je od strane radnika MUP-a Srbije u noći između 12. i 13. 06.1995..

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke ,po potrebi i svedoka

Tužilac ██████████ uhapšen je od strane MUP-a Srbije u noći između 15. i 16.06.1995. u kući u Srbobranu,čemu su prisustvovali ██████████ i ██████████

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke i svedoka ██████████ iz Srbobrana i ██████████ iz Srbobrana, ██████████

/ Tužilac ██████████ uhapšen je od strane MUP-a Srbije U zoru 16.06.1995, čemu je prisustvovala supruga ██████████, kćer ██████████ i majka ██████████ *gaslinjanu -*

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke i svedoka : ██████████, ██████████, svih iz Sremske Mitrovice, ██████████

Tužilac ██████████ uhapšen je od strane MUP-a Srbije, čemu su prisustvovali supruga ██████████ i komšije ██████████

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke i svedoka : ██████████, ██████████, svih iz Beograda, ██████████

Tužilac ██████████ uhapšen je od strane MUP-a Srbije u stanu svoga kuma na ██████████.

Dokaz: saslušanje tužioca kao stranke i svedoka hapšenja čija će se adresa dostaviti naknadno

Svi tužici su posle hapšenja prinudno odvedeni u Sremsku Mitrovicu i tajno predati organima Republike Srpske Krajine koji su ih dalje transportovali van teritorije Republike Srbije i SRJ, u Hrvatsku.

Dokaz: saslušanje svih tužilaca u svojstvu stranke i po potrebi svedoka

Po prebacivanju u Hrvatsku ,takođe prinudno, svi tužici su odvedeni na front gde su prisiljeni da uzmnu učešće u ratičnim operacijama na strani Vojske Republike Srpske Krajine. U tom statusu, dana 05.08.1995. zarobljeni su od strane V Korpusa Vojske

BIH i smešteni u logor u Bihaću gde su zadržani sve do kraja oktobra 1995. kada su razmenjeni i vraćeni na teritoriju SRJ.

Dokaz : pismene potvrde o mobilizaciji u Vojsku RSK izdate od strane Ministarstva odbrane RSK-Odeljenja u Beogradu, potvrde Komisije za razmenu zarobljenika Vlade RSK i potvrde Međunarodnog komiteta Crvenog krsta za sve tužiće

Iz napred navedenih odlučnih činjenica i ponuđenih dokaza nesumnjivo proizilazi :

DA SU SVI TUŽIOCI IMALI STATUS IZBEGLICA NA TERITORIJI REPUBLIKE SRBIJE ; DA SU SVI TUŽIOCI U TOM STATUSU LIŠENI SLOBODE OD STRANE MUP-A REPUBLIKE SRBIJE I DA SU NA TERITORIJI REPUBLIKE SRBIJE PREDATI ORGANIMA STRANE DRŽAVE (RSK) KOJA IH JE PRISILNO MOBILISALA ZA SVOJE VOJNE POTREBE I U TOM CILJU UPUTILA NA FRONT , UKLJUČILA U RATNA DEJSTVA I IZLOŽILA ZAROBLJAVANJU I BORAVKU U LOGORU.

Navedene činjenice i dokazi nesumnjivo upućuju na zaključak da je radnja hapšenja koju su izvršili organi MUP-a tužene Republike Srbije PROTIVUSTAVNA jer je odredbom čl.23 Ustava SRJ propisano da NIKO NE SME DA BUDE LIŠEN SLOBODE OSIM U SLUČAJEVIMA I PO POSTUPKU KOJI SU UTVRĐENI SAVEZNIM ZAKONOM I DA JE NEZAKONITO LIŠAVANJE SLOBODE KAŽNIVO !!! Lišavanju slobode tužilaca NIJE PRETHODIO BILO KOJI POSTUPAK ZBOG ČEGA JE OVAKVO LIŠAVANJE SLOBODE NEZAKONITO I MORA DA BUDE SANKCIONISANO.

Navedene činjenice i dokazi dalje upućuju da se nezakonito postupanje organa MUP-a Srbije nije zaustavilo samo na lišavanju slobode. ČIN PREDAJE TUŽILACA LIŠENIH SLOBODE ORGANIMA STRANE DRŽAVE (RSK IZ KOJE SU TUŽIOCI IZBEGLI) RADI PRISILNE MOBILIZACIJE ZA VOJNE POTREBE TE DRŽAVE, NA TERITORIJI SRJ, DIREKTNO JE SUPROTNO ODREDBI čl.33 KONVEKCIJE O IZBEGLICAMA KOJA ZABRANUJE PROTERIVANJE ILI VRAĆANJE SILOM IZBEGLICA ,TAMO GDE BI NJIHOV ŽIVOT ILI SLOBODA BILI UGROŽENI.U KONKRETNOM SLUČAJU, DALJA SUDBINA TUŽILACA, PRINUĐENO UPUĆIVANJE NA FRONT I ZAROBLJAVANJE JE NESUMNJIVO UGROŽAVANJE SLOBODE I ŽIVOTA TUŽILACA KAO IZBEGLICA.

Ovakvim postupanjem svojih organa, tužena Republika Srbija, grubo je povredila ne samo citirane pravne akte (Konvenciju, Protokol, Savezni i republički ustav) već i ona univerzalna načela humanosti čija je zaštita BILA RAZLOG za donošenje tih pravnih akata . Ta vodeća načela štite pojedinca, grupe i čitave narode, koji su bez svoje krivice ostali bez domovine, sredstava za život, često i bez najbližih, dakle lica BEZ PROŠLOSTI I SA NEIZVESNOM BUDUĆNOŠĆU .U pitanju je dakle najugroženija kategorija ljudi zbog čega je i nastala potreba da se na međunarodnom nivou obezbedi pojačana zaštita ,veća od one koja se obezbeđuje građanima ili drugim licima ,kroz opštu zaštitu ličnih i građanskih prava ,nacionalnim zakonodavstvom. Ovos stoga što izbeglice svoju sudbinu ni zemlju u kojoj će da nastave život NE MOGU DA BIRAJU NITI DA NA TO UTIČU.

Zato povreda ovako visoko zaštićenih prava izbeglica, MORA DA BUDE OŠTRO SANKCIONISANA.

U konkretnom slučaju, tužena Republika Srbija, NE SAMO DA NIJE OBEZBEDILA DUŽNU ZAŠTITU IZBEGLICA NA SVOJOJ TERITORIJI U CILJU OLAKŠAVANJA NJIHOVOG I INAČE TEŠKOG POLOŽAJA, A ŠTO JE BILA OBAVEZNA, VEĆ JE DIREKTNO I GRUBO „PREKO SVOJIH ORGANA, IZLOŽILA OVA LICA UPRAVO ONIM OPASNOSTIMA I STRADANJIMA OD KOJIH SU BEŽECI, POSTALI IZBEGLICE.“

Najime, tužena Republika Srbija, ne smeo da nije zaštitala tužioce, VEĆ IH JE NA SVOJOJ TERITORIJI PREDALA U RUKE VOJNIM ORGANIMA DRUGE DRŽAVE, KOJIMA JE NEZAKONITO DOZVOLILA DA NA TERITORIJI SRBIJE VRŠE PRINUDNU MOBILIZACIJU ZA POTREBE SOPSTVENE DRŽAVE.

Da tužena nije postupila na izloženi način, tužioc i ne bi bili dostupni organima strane države, te ni uključeni u ratna dejstva , i na kraju zarobljenini i izloženi neopisivom psihičkom , fizičkom mučenju u logoru.

Zato je nezamnijiva i direktna uzročno-posledična veza između nezakonitog postupanja tužene i štete koju tužoci upe.

Nezakonito postupanje organa MUP-a tužene Republike Srbije, proizilazi iz čl.1 Zajkona o unutrašnjim poslovima, a odgovornost Republike Srbije za štetu prouzrokovano nezakonitim postupanjem organa MUP-a ,iz odredbe čl.25 Ustava Republike Srbije kao i odredbe čl.172 ZOO.

ŠTETA:

Iz nezakonitog lišenja slobode i predaje organima strane države od strane MUP-a Srbije , za koje odgovara tužena Republika Srbija, proizašlo je VRAĆANJE TUŽILACA NA TERITORIJU DRŽAVE IZ KOJE SU IZBEGLI, IZLAGANJE RATNIM DEJSTVIMA NA FRONTU, ZAROBLJAVANJE I NEVIDENA TORTURA U LOGORU U BIHACU. u OVIM OKOLNOSTIMA, TUŽOCI SU TRPELI NEIMOVINSKU ŠTETU U VIDU DUŠEVNIH BOLOVA ZBOG POVREDE PRAVA I SLOBODA LIČNOSTI, NAJVİŞEG INTENZITETA.

Za ovaj vid štete tužecima pripada pravična naknada na osnovu odredbe čl.200 ZOO, koja tužoci ovom tužbom zahtevaju.

Ta pravična naknada mora da bude izuzetno visoka da bi makar i u najmanjoj meri prestavljala satisfakciju za neviđena trpljenja tužilaca : prilikom lišenja slobode (neču, u prisustvu najbližih članova porodice, često maloletne dece i starih roditelja), upravu u trenutku kada su smatrali da su našli utočište , spas i sigurnost ; prilikom transporta i predaje organima strane države koje je obavljeno krajnje gružo i brutalno; prilikom vraćanja u zemlju iz koje su izbegli ; priudno upućivanje na prve linije fronta i prisiljavanje na učešće u ratnim dejstvima protiv svojih ubedljaja, gde su bili izloženi neposrednoj opasnosti po život ; prilikom zarobljavanja od strane neprijatelja i očekivanja neposredne egzekucije i našazd u samom logoru u kome su tri meseca bili izloženi najsurovijim trpljenjima, maltretiranjima i ponižavanjima preko granice

ljudskih mogućnosti. Uz sva ova lična trpljenja , tužiocu su čitavo vreme streljeli za svoje porodice (mahom žene , deca i stari roditelji) koje su ostale potpuno nezbrinute u svakom pogledu.

Ovu, neimovinsku štetu tužiocu opredeljuju na iznos od po 200.000,00 novih dinara.

Pored neimovinske štete, tužiocu su trpeli i materijalnu štetu jer su u spornom periodu bili lišeni mogućnosti da ostvaruju bilo kakav prihod za sebe i porodicu, a prilikom zarobljavanja oduzete su im i lične stvari koje im nisu vraćene. Dokaze o postojanju i visini materijalne štete, tužiocu će pribaviti u toku spora i potom uz postojeći, postaviti i zahtev za naknadu ovog vidi štete.

Tužiocu predlažu da sud na okolnost postojanja osnova odgovornosti tužene izvede ponudene dokaze , a visinu naknade odmeri shodno ovlašćenju iz čl. 223 ZPP-a, po slobodnoj oceni, glavnu raspravu zaključi i doneće

P R E S U D U

Usvaja se tužbeni zahtev i tužena Republika Srbija obavezuje da na ime naknade neimovinske štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede slobode i prava ličnosti isplati tužiocima ██████████, ██████████, ██████████, ██████████ I ██████████, iznos od po 200.000,00 novih dinara svakom tužioцу sa zakonskom kamatom od dana podnošenja tužbe do isplate,u roku od 15 dana.

Obavezuje se tužena Republika Srbija da tužiocima nadoknadi troškove parničnog postupka u roku od 15 dana.

Beograd, 11.04.1996.

za tužioce,

ADVOKAT
ZORKA HOROZAN
BEOGRAD, 11000, SFRJ, YUGOSLAVIA
TEL: 011 405-666
G. Jovanova 38/k
TEL: 635-433

ZAHTEV ZA REVIZIJU